

דוד פרצ'יק ז"ל

בן חיה ואברהם ז"ל

נולד: בשבת נחמו אב' תרס"ה 5/8/1905
עלה ארצה: אדר ה' תרצ"ח 30/03/1938
נפטר: ערב שבת ט"ו כסלו ה' תשס"ב 30/12/2001

חברנו דוד פרצ'יק ז"ל לא היה מקבוצת המייסדים בגשר, אך היה עמנו שנים רבות, עבד ובנה והשקיע, את כל כולו בבנית הישוב הזה אשדות יעקב, מאותו יום בו הגיע כחלוץ צעיר, כמעפיל.

דוד נולד בעיירה וושלוב ברוסיה הלבנה, כבן זקונים למשפחה יהודית טיפוסית של תחילת המאה ה-20. כמו כל ילד יהודי טוב, דאגו הוריו שבנם יקבל חינוך טוב ושלחוהו ללמוד ב"חדר".

כשהיה בן 9 שנים בלבד, פרצה מלחמת העולם הראשונה. בזאת סיים דוד את השכלתו באופן רשמי אבל מכיוון שהיה נער סקרן וחקרן המשיך גם ב-4 שנות המלחמה ללמוד בעזרת נער גדול ממנו. כאשר הסתיימה המלחמה מלאו לו כבר 13 שנים. הוא עלה לתורה בבית הכנסת ומאותו רגע נחשב לבוגר. כלומר: גם "כשר" למנין וגם לעזור בפרנסת המשפחה. לצורך זה, לומר דוד את מקצוע החייטות.

"הצהרת בלפור" הידועה, הציתה את הניצוצות בלב יהודים רבים, וגם דוד הצעיר התלהב מהאפשרות החדשה של בנית בית לאומי לעם היהודי בארץ ישראל. החלומות מימי ה"חדר" עומדים להתגשם.

הוא מצטרף לתנועת הנוער הציונית "החלוץ הצעיר", היה פעיל וגם הדריך נערים צעירים ממנו. אך כאשר רצה לעלות לארץ ולהגשים את חלומו, קיבל לפתע צו גיוס ונאלץ להתגייס לצבא. כבר בלשכת הגיוס אובחן דוד כאדם שיש לו יחס טוב וחוש מיוחד לטיפול בבעלי חיים. שנתיים נאלץ לשרת בחיל הפרשים הפולני.

בסיום השרות הצבאי, חזר לבית הוריו. עד מהרה הצטרף ל"קבוץ הכשרה" על שם "בורוכוב" בעיר לודג'. לצערו "נתקע" כמו חלוצים רבים שהיו בהכשרות בפולין, כי את מעט הסרטיפיקאטים שנתנה ממשלת המנדט הבריטי בארץ ישראל חילקו לחלוצים בגרמניה, כדי למלט אותם מציפורניו של הנאציזם הגואה.

דוד החליט להמר – להסתכן ועלה ארצה כמעפיל, כלומר עולה בלתי ליגלי.

סוף סוף הוא בארץ ומגיע לאשדות. ביום עבודתו הראשון נשלח לרפת (הוא הרי אוהב ומבין בבעלי חיים). מתברר שהרפתנית הותיקה לא מרוצה ששלחו לה לעזרה חלוץ נמוך קומה. היא לא מאמינה שביכולתו לעזור. דוד נעלב עמוקות, אך שיחה קצרה עם מנהל הרפת ברוך גולדשמיט ז"ל הבהירה את כל הארוע, ודוד נשאר בעבודתו ותרם והשקיע את כל כישוריו, את הידע ואת נשמתו בעבודתו. גם ברפת גם כאשר טיפל בסוסים, או עבד בדיר הצאן, כשהיה פלאח או עבד במספוא, כשסלל את הכביש לכפר החורש או היה נוטר רכוב על סוס ושומר בשדות או ליווה את מי שתיקן את קו צינור הנפט שהגיע מעירק, וחובל והוצת פעמים רבות בימי

"המאורעות" (1936-38). דוד הוא חבר שאכפת לו. הוא חרוץ ויעיל. מתייחס בכבוד לרכוש הקיבוץ כאילו רכשו הפרטי. הוא כואב את הבזבוז וכועס כשיש הפקרות ואי סדר, הוא כותב לעלון הקיבוץ בנושאים שונים, מתריע ומזהיר.

בטיוליו עם אנדי כלבו הנאמן הוא עובר בכל חצר הקיבוץ ומכבה נורות חשמל שמישהו הדליק ושכח.... הוא מטייל עשרות שנים עם החוג האזורי "לידיעת הארץ" שהוקם ביוזמתו של חברנו יעקב לוזי ז"ל. הוא משתתף בחוגים לתנ"ך ואוהב ללמוד ולספוג דעת, במיוחד היסטוריה גיאוגרפיה.

בין כל שטחי התעניינותו ועבודתו הוא מוצא את אהבת חייו שרה - לבית ארקוביץ, יחדיו הם בונים את ביתם ומשפחתם הקטנה. עם הבת אביה, והבן אברהם - אברמיק שנולד בה' באייר תש"ח - בדיוק ביום בו נולדה מדינת ישראל. אברהם שנקרא על שם סבו, אביו של דוד, שנספה בשואה. דוד עצמו לא ידע שבנו נולד, כיוון שהיה בעמדה קדמית עם הלוחמים שנשארו כאן כדי להגן על הבית על אשדות. שרה היתה וידלה בבית החולים בעפולה, ואביה, הבת הפעוטה, יחד עם כל ילדי הקיבוץ שפנו מכאן לחיפה שנראתה בטוחה יותר.

בקיץ האחרון, התעניינו בדוד פרצ'יק אנשי ארכיון "ההגנה". הם שאלוני: האם אפשר לראיין את דוד?? אמרתי "כן, וכדאי למהר, כי הוא כבר לא כל כך צעיר... ויש לו המון סיפורים על ימי הנוטרות ב"מאורעות", כאשר היה רכוב על סוס, הוא זוכר דברים. ואכן הם הגיעו וראינו אותו. אני מקווה שנקבל גם עותק של הראיון לארכיונו.

ועדיין לא סיפרנו על סבא דוד שאוהב לספר לנכדיו סיפורים מעברו הגדוש ארועים. על דוד הבעל המסור העושה ככל יכולתו לעזור לשרה רעייתו. כשמלאו לו 90 שנה, החליטו בני משפחתו לחגוג עימו את הארוע. לא כל יום מגיע אדם לגיל 90. דוד כמובן חשב שזה מיותר... במסיבה ברכו אותו, שיזכו לחגוג עימו את יובל המאה שלו, עוד מאמץ קטן ו.... אבל דוד פרצ'יק החליט שמספיק לו.

כך נפרד מאיתנו, חלוץ, חרוץ ונאמן בכל נשמתו לקיבוץ שאותו עמל לבנות במו ידיו. והגן עליו בגופו.

אתמול בשבת, כשהודיעו לי שנפטרת, ירד גשם. חשבתי שמן השמים בוכים עליך... אבל אחר כך חשבתי שניצלת הזדמנות שארובות השמים נפתחו עם הגשם ונשמתך חמקה בזריזות פנימה כי באמת היה לה מספיק. כמו צדיק: נולדת בשבת ויצאת מעולמנו ערב שבת.

לשרה הרעיה, לאביה ואמנון, לאברהמיק ולכל הנכדים והנכדות בני משפחתך, נותר לי רק לומר: היה לכם אבא וסבא נהדר, שאתם יכולים להיות שמחים וגאים בו ובמעשיו. ללוות אותו בברכות בדרכו זו. לשמוח על שהצליח להגשים את חלומו כשעלה לארץ, והיה בין בוני אשדות, בשקט ובצניעות.

נזכור אותך, דודו פרצ'יק - חברנו הנאמן. נשמתך צרורה בצרור הזכרונות על ותיקי הקיבוץ ובניו.

בהערכה רבה, בשם בית אשדות יעקב
עמליה דיין בת ארי.